

CORABIA, ORAȘUL ÎN CARE M-AM NĂSCUT... 150 DE ANI DE ISTORIE, CULTURĂ ȘI CIVILIZAȚIE

Niculina MERCEANU¹

merniculina@yahoo.com

*Fiecare loc pe pământ are o poveste a lui, dar
trebuie să tragi bine cu urechea ca s-o auzi, și
trebuie și un dram de iubire, ca s-o înțelegi.*

Nicolae Iorga

ABSTRACT: From sunrise to sunset, if you sit and look at the Danube River at Corabia, you fall in love with it. Because whoever drinks water from the Danube's spring does not leave Corabia anymore. What should a traveler know and see in the town of the Danube? Nature, landscapes, people with their customs and traditions who try to give a new identity to the town of Corabia. Shepherds, fishermen, ploughmen, farmers, intellectuals, many other people in these places have created spiritual values, enriching the Romanian and universal culture. I could say that the settlement of Corabia is like an emotional value, which for centuries has been a real token of permanence and continuity on the territory of Romania.

KEYWORDS: ship, stone bridge, Danube, Vădastra traditional coat, fortress, Sucidava

Vrăjiți de o frumoasă dimineață de toamnă, am plecat cu echipa de filmare din portul orașului Corabia într-o croazieră pe Dunăre, spre locul în care Oltul își unește apele cu bătrânul fluviu. Lăsăm în stânga noastră orașul. În zare, se răsfață sub soare malul bulgăresc.

Când se naște, orice om urcă pe o corabie – corabia vieții-, care-l poartă pe căi și cărări neștiute, spre a se întoarce când timpul îl cheamă, pentru că niciun loc din lume nu-i mai frumos decât acela unde te-ai născut.

¹ Profesor gradul I, etnomuzicolog, jurnalist, membru al UZPR, membru al UCIMR; președinte și fondator al Asociației Culturale „La noi la români”; membru asociat al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române.

„Corabia” vieții mele este orașul Corabia.

Să mă apuc să vorbesc iarăși despre istoricul acestei așezări din sudul Romanișului, au făcut-o alții cu mult înainte; să las iarăși în pacea lor de veacuri niște dovezi colbuite prin arhive, prin biblioteci, sub pașii sau în sângele nostru, „iaste inimii durere”, cum atât de frumos și cu iubire de neam vorbește din răzvremi cronicarul.

Ideea aceasta mi-a dat-o, ca pe o poruncă parcă de dincolo de moartea sa, tatăl meu, care călătorise înaintea mea în aceeași corabie, petrecându-și tinerețea ascultând poveștile Dunării sau călătorind cu Dunărea în vremuri de furtună.

Îndatorată acestui gând venit de departe, cu sufletul plin de iubirea acestor locuri, pornesc la anevoiosul drum, dar atât de plăcut, de a redescoperi adevărul și legenda despre o Corabie așezată pe Dunăre.

„Dunărea urcă spre soare răsare”, mi-a spus un bătrân la ceasul de povață al timpului. Lung drum, dar spornică în învățăminte este strădania fără de sfârșit a apei. „Privește-ți chipul în unda mișcătoare și-i învață nemurirea”, veni glasul spart ce se pierdea în pierderea apusului, pe fir subțire de iarbă răsucită spre lumină. „Citește-ți istoria neamului, cântărește-i isprăvile, învață că mândria se adună trudă cu trudă, mergând pe același drum, neabătut veac după veac, până sub porțile timpului”, plecă glasul pe aripi de pescăruși spre vârful plopilor, în foșnet de sălcii.

Iar Dunărea își petrecea apele sub privirile noastre, ea, unul din neînțelesurile de astăzi și dintotdeauna ale ființei noastre pe acest pământ, ea, care alături de piatra Carpaților și veșnica unduire a mării, ne-a scris mândria și voința de a trăi veșnic aici, în liniște și pace.

Dunărea, ce taie cu un paloș de azur trupul Europei, spintecă munții, inundă câmpii, și abia în lumina asfințitului ei, când dă putere din adânc Bărăganului, se domolește pentru somnul de veci în pustiiul mării.

Geologii spun că batrânul fluviu ar fi poposit pe pământul românesc cu 800.000 de ani în urmă și se vărsa în Câmpia Română, în apropiere de Oltenița, într-un loc mare care acoperea Bărăganul. În urmă cu câteva sute de mii de ani, când a avut loc o scufundare de la gura Siretului și o ridicare lentă a blocului dobrogean, apele Dunării și-au schimbat cursul, îndreptându-se spre Munții Măcinului, pe care i-a ocolit, vărsându-se în mare prin canalul Sf. Gheorghe.

În timpul epocilor glaciale, marea se găsea aproape cu 100 m mai jos decât nivelul actual. După ultima glaciațiune, acum vreo 12.000 de

ani, ghețarii topindu-se, Marea Neagra capătă forma sa de astăzi. Delta Dunării se întindea până la Galați, unde se întâlnea cu Dunărea. Se spune că Dunărea transportă în medie, anual, 83.000.000 tone de nămol până la vărsare, câștigând din apele mării și redând uscatului.

O mie șaptezeci și cinci de km numără drumul Dunării spre mare, lung drum, plin de isprăvi, și mereu alte chipuri ale cunoașterii. O mie șaptezeci și cinci de km înșiruite pe malul înverzit al său traiul unor oameni, ce poartă în chipul și sufletul lor felul de a fi al fluviului.

Când am urcat în Corabia vieții și-am privit cu ochi de copil imensul ocean albastru, un bătrân albit de vreme mi-a șoptit: „Nu-ți fie teamă, stai și-ascultă-i glasul și undele-ți-vor mângâia privirea, iar soarele-i va da strălucirea infinitului. Curge gravă și demnă, purtând cu ea istoria noastră de veacuri. Stai și ascultă-i povestea.”

Când ajunge la km 630, Dunărea parcă face popas, ascultând îndrăgostită tremurul luncii de sălcii, ce deapănă legendele Corabiei. Așezate unele peste altele, pietrele îmbucate tainic închid porti ale timpului. Un bocet lung lovește creasta valului. Ecoul său lovește poarta cetății, iar treptele ce coboară la izvorul tainic, plâng truda timpului ce le macină pe dinăuntru. Aici era poarta triumfală a cetății Sucidava, ridicată la început, de către suci, din pământ, trăind din bogățiile bălților, ale pământului și Dunării. Traian aduse primii coloniști, întinse orașul până la treizeci de ha, și se așeză st atornic.

În anul 328 e.n., Constantin cel Mare, intemeietorul Constantinopolului, întării din nou zidurile și construi un pod de piatră peste Dunăre, pe care mulți cetățeni îl considereau de aramă. Confuzia vine de la o scoabă din aramă descoperită în Dunăre, scoabă care lega barele de lemn ale podului cu stâlpii de piatră. Podul construit de Constantin cel Mare avea o lungime de 2.434m și era unul dintre cele mai lungi poduri din antichitate. El lega drumul roman care cobora din Transilvania pe Olt, cu drumurile care străbăteau Peninsula Balcanică.

Cea dintâi informație documentară privitoare la ruinele antice de la Sucidava-Celei aparține stolnicului Constantin Cantacuzino, în cunoscuta sa hartă întocmită între anii 1694–1690 și publicată la Padova în 1700. El consemna existența cândva a unui pod care pornea de la Dunăre spre Valea Oltului, către legendarele curții ale lui Ler Împarat.

Foto nr. 1 – Podul lui Constantin cel Mare de la Sucidava – cel mai lung pod din Antichitate

Primele săpături arheologice sistematice au fost efectuate la Celei în anul 1865 de către G.Boissere și Charles Baudry, membrii unei misiuni științifice franceze. Li s-au alăturat în timp Cezar Bolliac, Grigore Tocilescu, Vasile Pârvan, profesorul Dumitru Tudor, ș.a..

Foto nr. 2 – Camera termală descoperită în Cetatea romană

Foșnetul sălciilor, mângâiate tandru de înălțimea plopilor, continuă istorisirea. Elevii școlii din cartierul Celei cunosc această istorie, pentru că fântâna se află în curtea școlii lor. Odinioară, era situată în partea de sud a cetății Sucidava și aducea apă de la 18 m adâncime. Ea se compune din 2

părți: puțul propriu-zis (puteus) și coridorul subteran de acces (dormos), lung de 26m.

„Coborâți spre pântecul de piatră al pământului, și veți vedea una dintre marile taine ale cetății, o desoperire unică în Europa”. Aceasta este fântâna secretă.

Cui îi aparținea construcția? Populației civile sau garnizoanelor militare care, de-a lungul veacurilor au făcut din cetatea Sucidava-Celei un nod al rezistenței romane la năvala popoarelor migratoare, legiuni ca I-a Italica, Legio IV Flavia, Legio Macedonica, Legio X gemina, Crhors I Lignorum, care aduc pe teritoriile geto-dace populații din întreg imperiul roman, ce asigurau nu numai apărarea militară, ci și transportul și comerțul pe Dunăre.

Cetatea asediată avea resurse de supraviețuire. Îi lipsea doar apa. Dunărea nu curgea departe, dar calea le era tăiată de către asediatori. Izvorul subteran a fost găsit întâmplător. Gândiți-vă cutezanță, să bei apă chiar sub picioarele dușmanilor. Până când aceștia au prins misterul, secară izvorul și asediara cetatea. Așa s-a scris istoria Sucidavei. Așa o povestesc și astăzi urmașii preotului Șapcă, unul dintre fruntașii revoluției de la 1848, o altă pagină de istorie scrisă pe malul Dunării.

Istoricul Marcel Ghigheanu, fondatorul Muzeului de Istorie, Arheologie și Etnografie al orașului Corabia, înaintează în timp și ne istorisește despre viața economică, despre portul militar și civil de la Corabia, oficiul vamal, etc. Precizează că descoperirile arheologice au scos la suprafață obiecte de patrimoniu național, numeroase piese, printre care, cele două fibule unice în țară și în Europa, obiecte, resturi, – carcase ale unei vieți tumultuoase odinioară, găsite aici, pe malul stâng al Dunării bătrâne.

Să luăm de exemplu vasele, pentru că olăritul constituie una dintre principalele ramuri ale economiei meșteșugărești. Spre exemplu ceramica de lux, „terra siggilata”, lucrată din pastă fină, turnată în tipare înainte de ardere, decorată cu motive în relief, cu un strat la suprafață de firnis strălucitor și transparent, de culoare roșu închis spre maroniu. Ele imită importurile din provinciile apusene ale Imperiului Roman, cum ar fi atelierele de la Lezoux, din Galia Centrală.

Olăria locală este lucrată la roată rapidă, din pastă fină, cele de culoare roșie-gălbuie, iar din pastă zgrunțuroasă, cele cenușii cu ornamente incizate. Un circuit cultural niciodată închis, atâta vreme cât există drumuri, cât există Dunărea și corăbii pe ea.

Lăsând în spate fâșia albă a zidurilor, timpul zbură cu viteza gândurilor și mă întrebă: „Știi tu de ce-i spune orașului, Corabia?”.

Legenda spune că numele așezării Corabia a fost dat de ciobanii ce coborau în vechime spre apa Dunării. De ce? Pentru că aici le plăcuseră balta cu pește, pământul cu spicul galben, cu iarba și florile din fânețe, bune pentru hrana animalelor, și caiacele ce spărgeau valurile apei. Într-o bună zi, niște corăbii turcești se lovira de picioarele podului de piatră ridicat de Constantin cel Mare. Apele Dunării purtară scândurile corăbiilor sparte la mal, care fură pescuite de nevoiașii în căutare de acoperiș.

Acesta a fost primul material de construcții al locului. Apărură și primele colibe mai trainice. Dar, cum felul oamenilor era drumul, ei își lăsară cu vorbă adăposturile. Cu timpul își sfātuiau ortacii să meargă pe „Podul de piatră ce merge la Corabia”, pasămite la corăbiile scufundate, care cu timpul primiră un termen generic în imaginația vremii. Apoi numele rămase pe un petec de hârtie și așa prinse a-l măcina timpul.

Primul document este atestat în secolul al XVI-lea (1598), când Mihai Viteazul dăruiește satului Siliștoara o moșie ce se învecina cu satul Crușovu și cu balta Celeiu.

Retragerea stăpânirii paleo-bizantine și părăsirea Sucidavei, distruse de marele atac avaro-slav, de la sfârșitul secolului al VI-lea, nu au întrerupt locuirea autohtonă. Lunca mănoasă a Dunării, resursele piscicole ale fluviului și adăpostul relativ al zidurilor cetății, care asigurau și materialele de construcție, au permis oamenilor să-și construiască în continuare așezările în preajma Celeiului. La început, în valea Sneagului, apoi la Celei, când mai departe, când mai aproape de fluviu.

Am văzut din diploma lor, că ordinul Ioaniților își reclama uzufructul pescăriilor și al terenurilor. Ar fi greu de imaginat că feudalii autohtoni ar fi renunțat la controlul vadului comercial de la Celei. Mircea cel Bătrân nu a făcut-o. Ne-o mărturisește Codex Latinus Paritinus că existau fortificații Celei-Corabia, ele făcând parte din linia de apărare antiotomană Rusciuc, Nicopole, Vidin. Deși turcii au făcut cuceriri importante în Balcani, și este de presupus că s-au îngrijit să slăbească rezistența de graniță a Țării Românești, monedele de argint cu chipul împăratului Rudolf al II-lea (1576–1612) ne arată că populația civilă a rămas. Vadul Dunării de la Celei asigura în continuare comerțul, mai mult sau mai puțin ilicit, între cele două maluri, între Peninsula Balcanică și Europa Centrală.

În 1862, la marginea satului Corabia a luat ființă portul Corabia, la 2

km amonte față de locul unde se află în prezent. Negustorii din Romanați au cerut Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, ca noul port să-i poarte numele, dar domnitorul a refuzat, declarând că nu făcuse destul pentru a merita o asemenea onoare. El a încurajat însă construcția portului și i-a dat denumirea de Mircea, după numele Domnului Țării Românești, Mircea cel Bătrân. În 1874, portul a fost mutat în fața actualului oraș.

La început, orașul a avut o viață comercială agricolă, dar imediat după înființare au venit în oraș negustorii din Transilvania, Germania, Austria, Cehoslovacia și din Bulgaria – zarzavagii. Aceștia au fost primii meșteri în orașul Corabia. În 1936, Corabia devine al doilea centru comercial după Brăila. Silozul care s-a construit în port întreținea în condiții foarte bune cerealele care plecau cu vapoarele în diverse state europene. Pe strada Carpați, cu peste 100 de ani în urmă, farmacistul Leontopol, stabilit cu familia în Corabia, ridică o farmacie al cărei mobilier constituie obiect de patrimoniu. Esculap, părintele antic al medicinei și fiica sa, Igeea, veghează de peste 100 de ani asupra sănătății spirituale a oamenilor de pe aceste locuri.

Edificiul din centrul orașului adăpostește Muzeul de Istorie, Arheologie și Etnografie, conservând parcă, în ciuda scurgerii timpului, istoria și tradițiile acestor locuri. După ce a devenit comuna urbană la 1881, a început construirea de edificii și localuri mari în orașul Corabia.

Foto nr. 3 – Palatul Cosma Constantinescu – Casde Cultură și Muzeul de Arheologie și Etnografie din Corabia

Glas de ape și ecouri de legendă m-au făcut să urc din nou în această vară, pe puntea corabiei, pornind pe fuior de vânt, să ascult noi povești și povestiri ca atunci, copil fiind.

Din acest orașel cu nume de corabie, care încearcă să-și redescopere identitatea, au pornit în amonte și în aval pe Dunăre mulți eroi cu nume de legendă. La Islaz, ei au înscris o pagină în istoria neamului, la Orlea, Ianca, Vădastra, și-au păstrat vii rădăcinile tradițiilor.

Dunărea milenară a dăruit seva pădurilor de sălcii, plopi și stejari seculari, unde eroii s-au furișat să scrie istoria. Aici, au găsit aerul sănătos, dătător de viață și liniștea de basm vegheată de glasul păsărilor.

În murmur de ape, peștii izbesc creasta valului, nerăbdători să-mi continui povestea lăsând în urmă o dără de parfum de flori de tei, și certitudinea unui nou început aici, la Corabia. „Dunărea urcă spre soare răsare”, îmi sunau mereu în urechi spusele bătrânului la ceasul cel de taină. Și m-am luat la întrecere cu Dunărea.

Ne-am continuat croaziera noastră spre locul unde Oltul își unește apele cu bătrânul fluviu, lăsând în stânga orașul, privind în zare, cum soarele răsfață malul bulgăresc.

Dragostea pentru Dunăre, de la tatăl meu am prins-o. Pleca la muncă în zori de teamă să nu-l prindă soarele acasă, vroia să-l vadă și să-l întâmpine în fiecare dimineață când își scălda razele ieșind din Dunăre, ca un cerc roșu de foc grăbindu-se să urce pe bolta cerului. Dunărea îndrăgostită îi dădea binețe.

Curiozitatea de copil m-a făcut să insist și să-l însoțesc pe tata în zori de zi, la răsărit de soare, spre a înțelege mai bine istoria acestor locuri. Drumul acesta miraculos este fluviul Dunărea. Lungă e calea aceasta și puțini se încumetă să o străbată, pentru că numeroase îi sunt opreliștile. Dar când poposește la Corabia noastră parcă se liniștește. Multe râuri de cerneală au curs depănând istoria Corabiei noastre.

Primul document care atestă localitatea Corabia este cel semnat de către domnitorul Mihai Viteazul, având ca dată 6 septembrie 1598. „Și iar a cumpărat moșia mea toată Siliștoara, însă hotarul, să se știe, din sus de Măgura lui Borduh, la apa Dunării”.

Vechimea așezării Corabia este însă dovedită de urmele materiale care atestă locuirea acestui spațiu încă din perioada medievală. Descoperirea unei necropole care ocupa perimetrul dintre Strada Cuza Vodă până în strada Caraiman, susține această idee. S-a constatat că morții erau

îngropați creștinește cu capul spre răsărit. S-au descoperit rămășițele unui schelet alături de un mic tezaur din argint datat din secolele XVI-XVIII, aflat în colecția muzeului. Siliștoara este menționată pentru prima dată într-un document datat din 27 mai 1545, prin care voievodul Mircea Ciobanul, fiul lui Radu cel Mare, întărește stăpânirea mănăstirii Bistrița asupra Celeiului și Siliștoarei.

Vatra vechii așezări era un pic mai la nord față de cea actuală, abia în deceniul 9 (nouă) al secolului al XIX-lea, satul Siliștoara se mută pe malul Dunării, pe șoseaua județeană Corabia-Islaz. La constituirea orașului se alătură și cartierele Vârtoș, danie a boierilor Craiovești și Dașova, pomenită în documentul lui Mihai Viteazul, a cărei vatră va fi strămutată pe malul Dunării, iar o parte a locuitorilor ei vor fi împroprietăriți cu locuri de casă în nordul orașului, formând cartierul Valea Seacă.

Înființarea orașului Corabia s-a datorat unor necesități strict economice și a comerțului pe Dunăre. Nemulțumiți, comercianții adresează o petiție domnitorului Alexandru Ioan Cuza de a forma la Corabia un oraș liber cu port, unde să se răscumpere 1.000 de pogoane pe care se vor construi viitoarele case.

Foto nr. 4 – Catedrala Sf. Treime (construită între 1895–1907) și Monumentul Eroilor din Corabia (ridicat în anul 1922)

După lungi demersuri, visul comercianților se îndeplinește în 1871, când principele Carol promulgă legea fondării orașului Corabia, între 30 noiembrie și 11 decembrie. De asemenea, statul își rezervă pe malul

Dunării o întindere de 40 de stânjeni pentru construirea cheiurilor și a celorlalte anexe ale viitorului port. La noul oraș se va alipi comuna Dașova, cătunul Corabia veche, satul Vârtop, Siliștoara și Tudor Vladimirescu.

Una dintre figurile luminoase care au jucat un rol important în istoria acestor vremuri la Corabia este preotul Radu Șapcă din Celei, în jurul căruia au circulat multe legende.

Laolaltă cu Dunărea, vasul „Sucidava” ne poartă spre vărsarea Oltului. Aici, la Islaz, sensul timpului se dezvăluie mai adevărat și mai pur lângă tâmpla de ape ce mestecă, într-o înfiorare, unda muncită a Oltului, cu trupul de genune al fluviului. Niciunde nu vei simți căldura acestei îmbrățișări a apelor ce se săvârșește aici, în Prundul Oltului.

Destinul a făcut ca aceste ape să semene în înțeleșuri: Dunărea purtând zbciumul unui continent, iar Oltul înțeleșul unui popor, el, râul ființei românești, izbucnit dintre oltenii Hășmașului Mare și pierzându-se între oltenii câmpiei, asemenea toți după minte și inimă. Este aceeași zbatere spre lumină și limpezime, o frăție care în liniștea bucuroasă a întâlnirii ridică în aerul aspru acordurile emoționante ale unei ode a bucuriei.

Foto nr. 5 – Podul de pontoane peste Dunăre de la 1877

Aici, la Islaz, la 9 mai 1948, erau prezenți capii revoluției: Ion Heliade Rădulescu, Christian Tell, Generalul Magheru și preotul Radu Șapcă din Celei. În câmpia Islazului, numită și câmpia lui Traian sau a Proclamației, s-a ridicat drapelul renașterii naționale și a fost citită declarația guvernului

provizoriu. Islazul mai păstrează în memoria sa evenimente din vremea războiului de la 1877–1878.

„La plopul lui Dan”, în lunca Islazului, se adunau la sfat capetele luminate și inimile iubitoare de neam și țară pentru a pune la cale noi strategii de apărare a pământului străbun. Dunărea și pădurea le-au păstrat secretul, păsările le-au mângâiat auzul pentru a le fi cugetul limpede. Mai târziu, cântecul păsărilor și-a făcut ecou în sufletul oamenilor acestor locuri, care nu s-au putut stăpâni, dând glas sentimentelor sau, sub clar de lună, la vraja focului, vegheați de Dunăre, păstrându-și graiul și portul de altădată.

„Cel care a văzut curajul acelor românce nu se putea îndoi de biruința acelor români” spune poetul George Coșbuc într-un reportaj de pe front. Cucerirea independenței de stat a constituit un act decisiv spre marele act de la 1 decembrie 1918: făurirea statului național român, la care și locuitorii orașului Corabia și-au adus o contribuție meritorie. M-aplec deasupra apei și unda-i furioasă îmi trimite gândul la ai mei.

Frumusețea de neasemuit a costumului popular din această zonă poartă amprenta oamenilor și a locurilor. Motivele populare de pe aceste costume le găsim încrustate și pe vasele de ceramică descoperite la Sucidava și Vădastra. Vechi meșteșuguri practicate aici la Corabia, azi sunt preluate de oameni care nu vor să piardă rădăcinile spirituale ale acestor locuri.

La Vădastra, copiii redescoperă trecutul și învață să-l prețuiască. Aceleași motive încrustate de copii pe vasele de lut le regăsim cusute pe valorosul cojoc de Vădastra. Dumitru Liiceanu se străduiește să-i facă pe copii să prindă drag de un meșteșug care precis se trage de la ciobanii ce și-au construit colibe pe malul Dunării și au pus pecetea Corabiei. Și tot la Corabia a învățat această artă a cojocăritului familia Liiceanu din Vădastra. Cel mai renumit meșter în arta cojocăritului a fost Florea Neacșu din Corabia.

Dunărea cu vigoarea ei a făcut să nu se risipească unitatea de port, limbă și grai pe Dunăre între km 606 și 668. Au vegheat și stejarii seculari de la Ianca. Se spune că, sub acești arbori a făcut popas Tudor Vladimirescu cu oastea sa. Apoi, cerând sprijin bulgarilor, a plecat la răscoală în zona Bechet-Dăbuleni. Și tot aici, la Ianca, n-au scăpat uitate vechi ocupații. Vestii pescari s-au gândit că niciunde mai bine nu i-ar sta unei păstrăvării. Au captat izvoarele ce traversau localitatea și azi se pot mândri cu una dintre cele mai vestite păstrăvării din țară, alimentată tot timpul anului cu apă curată din cele șapte izvoare. Încărcate locuri de istorie și tradiții

milenare traversează Dunărea în zona Corabiei. Au fost părtașe la vremuri și natura și viețuitoarele ei.

„Dunăre, Dunăre,
Apa ta-i turbure
De-ai fi vorbitoare cum ești curgătoare
Și nepieritoare...”

Înainte vreme, exista o falsă părere despre orașul Corabia. Oricare ins ce opta pentru Corabia sau era repartizat aici, era întrebat: „Dar, cum te-au aruncat tocmai acolo?” sau „Cum ai ajuns tocmai acolo... în orașul ăla uitat de lume, unde trenul nu mai pleacă mai departe, se-ntoarce înapoi?” La fel fusesem și eu întrebată la absolvirea cursurilor Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din capitală. Dar, necunoscându-l, mulți au făcut asemenea afirmații.

De la răsăritul și până la apusul soarelui, dacă stai și privești Dunărea, aici, la Corabia, te îndrăgostești cu siguranță. Pentru că cine bea apă din izvorul de sub malul Dunării, nu mai pleacă din Corabia.

Ce-ar trebui să știe și să vadă un călător care face popas în orașelul de pe Dunăre? Natura, peisajul, oamenii cu obiceiurile și tradițiile lor, care încearcă să dea o nouă identitate orașului Corabia. Păstori, pescari, lucrători ai pământului, intelectuali, mulți oameni ai acestor locuri au creat valori spirituale, îmbogățind cultura românească și universală. Aș putea spune că așezarea Corabia este ca o „valvă a inimii” care timp de milenii reprezintă o adevărată permanență și continuitate pe teritoriul României. Desigur cei ce l-au cunoscut, îl cunosc, s-au născut și au crescut odată cu el, îl consideră „o perlă în șiragul de perle al țării” și chiar dacă este la margine de țară, „Corabia este orașul începutului de istorie – al începutului de românizare al poporului român. Și dacă România este un inel – atunci Corabia mea, este o mică piatră prețioasă pentru istoria sa!!!”

Căci „nu-i nimeni mai fericit și mai ferit de patimi ca cel ce rămâne statornic lângă datini”. Și cel mai frumos loc de pe pământ rămâne cel unde te-ai născut.

Eu m-am născut în CORABIA.

Bibliografie:

- [1] ***, *Arhivele orașului Corabia*.
- [2] ***, *Arhivele comunei Islaz*.
- [3] Băciu, Florea, Vârtejaru, Ion, *Monografia orașului Corabia*, Editura AXXA, Slatina, 2001.
- [4] Toropu, Octavian, Tătulea, Corneliu, *Sucidava – Celei*, Editura – Sport Turism, București, 1987.
- [5] Bogdan, Vasile, *Lungul drum al Dunării spre soare*, Editura – Sport Turism, București, 1981.